

Ballagásunkra

Kedves kollégiumi Társaink, Nevelőtanáraink, vezetőink, mindenki, aki velünk volt az elmúlt években!

Van egy általános igazság, amivel mindannyiunknak szembe kell néznie, akár akarjuk, akár nem. Egyszer minden véget ér. Vártam ezt a napot,de sosem kedveltem, ha valami véget ért, – mint a nyár utolsó napja, egy nagyszerű könyv utolsó fejezete, a búcsú egy közeli baráttól. De a befejezés elkerülhetetlen. A levelek lehullanak, becsukod a könyvet, elbúcsúzol.

Számunkra ez is egy ilyen nap. Ma búcsút intünk mindennek, ami ismerős volt, mindennek, ami kényelmes volt, minden, ami örömet okozott és mindennek, ami bánatot. Tovább lépünk. De attól, hogy elmegyünk – remélem lesznek olyanok, akik részesei maradnak az életünknek, akármi is történjen.

Amikor évekkkel ezelőtt beköltöztünk ide, még csak azt tudtuk, hogy idegen ágyak, idegen szobák és szigorú házirend vár ránk.. na meg hogy este fél tízkor takarodó. Még fogalmunk sem volt, hogy itt nemcsak aludni fogunk, hanem egy második otthonra is találunk.

Rájöttünk, hogy a koliban minden csak hozzáállás kérdése. Például a szilencium nem azt jelenti, hogy tényleg csend van, hanem hogy halkan nevetsz és hát a kora reggelek, amikor félig ébren fél pár zoknival ülünk az álmoságtól meredten az ágyon. Itt megtanultuk a barátság alapja lehet, egy csomag instant leves, hogy a legjobb beszélgetések éjjel történnek. Megtapasztaltuk, hogy a szobatárs nem csak lakótárs, - hanem valaki, akivel titkos dolgaidat is megoszthatod.

Itt mindig történik valami... még akkor is, amikor épp nem kéne. Például tűzriadó reggel fél 7-kor, pizsamában, csipás szemmel, de legalább gyors öltözésben már profik lettünk.

Aztán ott voltak a legendás diákhét programok, amikor a folyosókon versengés, jókedv és néha egy kis „csalásgyanú” is lebegett a levegőben.

A foci-röpi meccsek bizonyították, hogy a sportban fontos a csapatmunka, az összetartás... és hogy a lelátón ülni, szurkolni és közben csokit enni legalább ugyanolyan izgalmas.

Az őszi mulatság, a farsang, a karácsonyi műsor mind-mind olyan alkalom volt, ahol együtt szerepeltünk, nevettünk, táncoltunk, énekeltünk, — és közben egyre közelebb kerültünk egymáshoz.

Köszönjük a színvonalas megemlékezéseket, ahol mindig kicsit elcsendesedtünk és rájöttünk, hogy fontos megállni, visszanézni, értékelni.

És persze a teaház... az a hely, ahol az egész koli összegyűlt, forró tea, jó zene melletti beszélgetés, és talán néha még egy kis lélekmelegítőt is kaptunk (csak szigorúan citrommal, persze!).

És mi Arany Jánosok, akik öt évig itt voltunk, megtapasztaltuk, hogy az AJTP nem csak a programokról, betáblázott hétköznapiokról és monotonitásról szól. Ez annál sokkal több, amit csak azok érthetnek, akik ezt átélték. A közös főzések, nevetés és élmények szerzése csak a felszín. Önmagunk, környezetünk és a világ megismerésével gazdagodva lépjük át a kollégium kapuit.

Köszönjük nevelőtanárainknak, csoportvezetőinknek, hogy mindig ott voltak-még akkor is, amikor reméltük, hogy nem veszik észre a késést. Köszönjük a rengeteg türelmet, a noszogatást, a figyelmeztetéseket, a biztató szavakat és a mosolyokat. Köszönjük, hogy elviseltek bennünket, a kérdéseinket- és hogy megtanították, hogy szabályok vannak, de az életet azért élni kell!

Köszönjük a konyhás néniknek a kedvességet, a portásoknak a „jól van, menj csak pillanatokat,” és a gondnokoknak, hogy a mi nyomunkat mindig eltüntették.

Kedves diáktársaink! Mi most elmegyünk, de hiszünk benne, hogy a koli hangulata, a közös emlékek, a nevetések és az összekacsintások örökre velünk maradnak és ha találkozunk 10-20 év múlva is azt fogjuk mondani emlékszel, amikor?

Most búcsúzunk, de a kollégium mindig egy hely marad a szívünkben, ahol megtanultunk önállónak lenni... és persze, hogy mosogatni is muszáj, ha nincs tiszta tányér!

Úgyhogy most csak annyit mondunk: köszönjük! Jó volt Veletek!

Útravalóul Kosztolányi Dezső szavait kívánom nektek:

De azt akarom, tisztán és fehéren,
legyetek vígak és bársonyba-járók,
a kezetekben egy nagy arany-érem,
s hódítsátok meg az egész világot.